

PROLOGAS

Rauli Ridžas, Juodasis Kraštas
2004-ieji

Penki asmenys, suformavę pentagramą, apsupo ką tik supiltą žemių kauburių. Tik jie žinojo regintys kapą.

Rausti ledo ir sniego prislėgtą dirvožemį buvo neką lengviau, negu skaldyti akmenis, bet jie triūsė paeiliui. Visi iki vieno.

Kasti duobę suaugusiojo kūnui būtų tekę ilgiau.

Kastuvas ėjo iš rankų į rankas. Kai kurie elgėsi neryžtingai, nedrąsiai. Kiti atrodė labiau užtikrinti savimi. Niekas nesispyrijo, niekas nepratarė nė žodžio.

Visi suvokė, kad atimta nekalta gyvybė, tačiau jie sudarė sutartį. Ir savo paslaptis ketino palaidoti.

Įsivaizduodamos palaikus po žeme, kurią jau dengė nauja ledo pluta, link gūburio pasviro penkios galvos.

Kai ant kapo nusileido pirmosios snaigės, grupę sukrautė drebulys.

Penki asmenys prasisklaidė, ir nuo žvaigždės kampų gurgždančiame sniege nudriko jų pėdsakai.

Darbas atliktas.

Juodasis Kraštas
Dabartis

Teresą Vajet apėmė nepaaiškinamas įsitikinimas, kad jai nelemta sulaukti kitos nakties.

Išjungus televizorių, name pakibo tylą. Bet ne įprasta, kokia atslinkdavo kiekvieną vakarą, kai prieš miegą ji savo būste atsipalaiduodavo ir nugrimzdavo į ramybę.

Sunku pasakyti, ką ji tarėsi išgirsianti per vėlyvasias žinias — pranešimas jau buvo paskelbtas per vietinę vakarinę naujienų programą. Veikiausiai tikėjosi stebuklo, paskutinę akimirką priimto nutarimo atidėti nuosprendžio vykdymą.

Nuo tada, kai prieš dvejus metus buvo pateiktas pirmasis prašymas, Teresa jautėsi lyg myriop nuteista kalinė. Pro tarpiais užsukantys sargybiniai palydėdavo ją iki elektros kėdės, tačiau likimas vis gražindavo į saugią kamerą. Tačiau šis kartas paskutinis. Akivaizdu, kad daugiau nebus jokių prieštaravimų ir atidėliojimų.

Įdomu, ar kiti matė žinias? Ar pasijuto taip pat kaip ir ji? Ar drįstų pripažinti, kad juos pirmiausia užvaldė ne atgaila, o susirūpinimas savimi?

Jeigu ji būtų geresnis žmogus, po savisaugos instinktu glūdėtų sąžinės krislas, bet pastarasis neegzistavo.

Nepritarus planui, jos gyvenimas būtų žlugęs, tvirtino sau Teresa. Ir Vajet pavardė būtų minima su pasibjaurėjimu, o ne su pagarba, kuria ji nūnai mėgavosi.

Jai nekilo abejonių, kad skundas būtų vertinamas rimtai. Informacijos šaltinis gal ir linkęs sukčiauti, tačiau ganėtinai patikimas. Vis dėlto jis nutildytas amžiams — ir dėl to Teresa niekada nesigailejo.

Visgi po atsisveikinimo su Krestvudu, bėgant metams, prieš akis kai kada sušmėžuodavo panaši eisena, plaukų spalva ar galvos linkis ir tuomet skrandis staiga susitraukdavo.

Teresa pakilo mėgindama atsikratyti užgriuvusia melancholiška nuotaika. Patraukė į virtuvę ir indaplovėn įdėjo lėkštę su vyno taure.

Ji neturėjo nei šuns, kurį derėtų išvesti laukan, nei katės, kurią reikėtų įleisti vidun. Nudrožė prie durų tik tam, kad prieš naktį patikrintų, ar visos spynos užrakintos.

Į širdį vėl įsiskverbė pojūtis, kad elgtis atsargiai beprasmiška, nes nuo praeities neapsaugos jokios užtvaros. Ji išvijo šią mintį iš galvos. Bijoti nėra ko. Visi sudarė sutartį ir savo žodžio laikėsi dešimt metų. Tiesą žinojo tik jų penketukas.

Teresa numanė esanti pernelyg įsitempusi, kad įstengtų greitai užmigti, bet negalėjo vėluoti į septintą ryto pačios sušauktą personalo susirinkimą.

Ji žengė į vonios kambarį, atsuko čiaupą, į vandenį gausiai šliūkštelėjo levandomis kvepiančių putų. Patalpą kaipmat užtvindė aromatas. Pasilepinimas vonia kartu su kiek anksčiau išgerta vyno taure tikrai sumigdys.

Ant skalbinių dėžės padėjusi tvarkingai sulankstyta chalata ir atlasinę pižamą Teresa įlipo į vonią. Užsimerkė leisdama vandeniui ją įsupti. Ir, atslūgstant nerimui, nusišypsojo. Ji tiesiog per jautriai reagavo.

Teresai rodės, kad jos gyvenimas padalytas į dvi atkarpas. Pirmoji, kurią praminė PK, arba „prieš Krestvudą“, truko trisdešimt septynerius nuostabius metus. Ji buvo ambicinga viengungė, savarankiškai priimanti sprendimus. Ir niekam nepaklūstanti.

Bet vėliau padėtis pasikeitė. Poelgiams ir sprendimams įtaką darė kiekvieną žingsnį lydintis baugus šešėlis.

Ji prisiminė kažkur skaičiusi, kad sąžinė tėra baimė būti nutvertam. Ir jai užteko padorumo pripažinti, kad teiginys neprasilenkia su tiesa.

Tačiau jų paslaptis išsaugota. Neabejotinai.

Staiga ausis pasiekė knežinamo stiklo griausmas. Bet ne tolumoje. Jis atsklido nuo virtuvės durų.

Teresa sustingo ir įtempė ausis, stengdamasi įsiklausyti į bet kokius kitus garsus. Vargu ar triukšmas pakurstė kaimynų budrumą. Artimiausias kotedžas stovėjo už dviejų šimtų pėdų, kitapus dvidešimties pėdų aukščio Leilando ki-parių gyvatvorės.

Ją apgaubė vis stipriau slegianti tylą. Po trenksmo sekė grėsmės pritvinkusi ramuma.

Čia turbūt pasidarbavo nieko rimta neplanavę kvaišos vandalai. Tarkim, jos adresą sužinoję keli mokiniai iš Šv. Juozapo mokyklos. O, Dieve, ji nuoširdžiai tikėjosi, kad neapsirinka.

Venomis pulsuojantis kraujas nuvibravo iki smilkinių. Teresa gurktelėjo seiles, idant atsikimštų užgultos ausys.

Kūnas ėmė reaguoti į pojūtį, kad namuose yra dar kažkas. Jai atsisėdus, vanduo subangavo ir ėmė garsiai tekšenti į vonios kraštą. Ranka nuslydo nuo porceliano, ir dešinysis jos šonas paniro į vilnis.

Laiptatakio apačioje pasigirdęs dundėjimas išvaikė bet kokias miglotas viltis apie bereikšmį vandalizmą.

Teresa suvokė, kad laiko atsargos išseko. Artėjantis pavojus privertė atgyti raumenis, bet tik paralelinėje visatoje, nes šioje kūną ir protą kaustė mintys apie neišvengiamą baigtį. Ji žinojo neturinti kur slėptis.

Girgždant laiptams, Teresa užsimerkė ir panūdo, kad jos kūnas aprimtų. Akistatą su ją persekiojančiomis baimėmis papildė savotiškas laisvės pojūtis.

Kai pro tarpdurį į vonios kambarį padvelkė vėsa, Teresa praskyrė blakstienas.

Įsibrovusi figūra buvo juoda ir beveidė kaip šešėlis. Laisvos kelnės su šoninėmis kišenėmis susiliejo su tamsiu storu multino megztiniu, kurį pridengė ilgas apsiaustas. Veidą slėpė vilnonė balaklava. Jos sąmonę perskrodė tūžmingas klausimas: kodėl pasirinko mane? Juk *nesu* silpniausia grandis.

Teresa papurtė galvą.

— Aš niekam neprasitariau, — tyliai išspaudė.

Kūnui ruošiantis pasitikti mirtį, po truputį ėmė blėsti kiekvienas jautimas.

Juodoji figūra prisigretino per du žingsnius. Moteris paieškojo kokių nors užuominų, kurios išduotų atvykėlio tapatybę, bet nieko neižvelgė. Čia tikrai kažkas iš likusio ketverto.

Teresa suprato, kad kūnas ją išdavė, kai tarp kojų į kvapnų vandenį nuvinguriavo šlapimas.

— Garbės žodis... ničniekam...

Stengdamasi atsisėsti ji nuščiuvo. Nuo putų vonios paviršius buvo slidus.

Svarstant, kaip būtų geriausia melsti pasigailėjimo, jos alsavimas virto ausį rėžiančių, šaižių kvėpčiojimų serija. Ne, Teresa nė kiek netroško mirti. Tam dar ne laikas. Ji nepasirengusi. Turėjo ateities planų.

Mintyse staiga nušvito vaizdas, kaip į plaučius veržiasi vanduo, išpūsdamas juos it vakarėlio balionus.

Ji maldingai ištiesė ranką, pagaliau atgavo kalbos dovaną.

— Prašau... prašau... ne... aš nenoriu mirti...

Figūra palinko virš vonios, pirštinėtus delnus įrėmė aukščiau krūtų. Teresa pasijuto stumiamą į gelmę ir suspur-

dėjo mėgindama atsisėsti. Siekė pasiaiškinti, tačiau spaudimas tik stiprėjo. Dar kartą pabandė ištrūkti, bet nieko nepėšė. Priešintis neleido nuožmi jėga ir gravitacija.

Kai vanduo įrėmino veidą, ji prasižiojo. Paskutinį kartą sulemenant, pro lūpas išsprūdo goktelėjimas:

— Prisiekiu...

Teresai nebuvo leista užbaigti, ir dabar jai beliko stebėti burbuliukus, kurie kilo iš šnervių. Aplink veidą draikėsi plaukai.

Juodoji figūra mirgėjo kitoje vandens užtvaros pusėje.

Kūnas sureagavo į deguonies stygių, ir Teresa pamėgino užgniaužti viduje išsikerojančią paniką. Kai ėmė blaškytis mataruodama rankomis, pirštinėmis aptempti delnai trumpam atšlijo nuo krūtinkaulio. Jai pavyko iškelti galvą virš vandens ir išžiūrėti į skvarbias šaltas akis. Atpažinus žmogų, nuo šoko iš plaučių išsruveno kvapo likučiai.

Įsilaužėlis pasinaudojo sąmyšio akimirka ir tęsė puolimą. Dvi rankos ją panardino ir šikart tvirtai prispaudė prie dugno.

Net ir blėstant sąmonei, ji vis dar negalėjo patikėti tuo, ką išvydo.

Teresa suprato, kad jos bendrininkai nė nenutuokia, kokio žmogaus jiems derėtų bijoti.

2

Apėjusi „Kawasaki Ninja“, Kima Stoun pagarsino „iPod“ grotuvą. Kolonėles sudrebino skambios Vivaldžio „Vasaros“ gaidos, kurias plūdo prieš mėgstamiausią kūrinių dalį, „Audra“ pavadintą finalą.

Ji nuleido lizdinį raktą ant darbatalio, skudurėliu ap-

sišluostė rankas. Pažvelgė į septynis mėnesius restauruojamą „Triumph Thunderbird“ ir pasvarstė, kodėl šiandien nepajėgia susitelkti į darbą.

Kima dirstelėjo į laikrodį. Beveik vienuoliktą vakaro. Kiti komandos nariai jau turėtų svirduliuoti iš „Šuns“ aludės. Pati alkoholio nevaršto, tačiau prie kolegų prisidėdavo kaskart, kai pasijusdavo to nusipelnusi. Dabar vėl griebsi lizdinio raktą ir priklupo ant minkštos paklotės greta „Triumph“.

Jai nebuvo, ko švęsti.

Įkišus raktą į motociklo vidurius ir užčiuopus užpakalinį alkūninio veleno galą, prieš akis sušmėžavo siaubo perkreiptas Loros Jeits veidas. Įspraudusi veržlę į lizdą, Kima patrūkčiojo raktą į priekį ir atgal.

Pripažintas kaltu dėl trijų išprievartavimų, Terensas Hantas ilgam atsidūrė už grotų.

— Vis tiek kalės per trumpai, — sumurmėjo sau po nosimi Kima.

Nes buvo ir ketvirtoji auka.

Ji vėl paklebino raktu, bet veržlė nepanoro tinkamai prisispauti. Kima jau buvo įtvirtinusi guolį, krumpliaratį, užspaudžiamąją poveržlę ir sraigatą. Kaprizinga veržlė buvo paskutinė dėlionės dalis, bet šitos bjaurybės niekaip nepavyko prisukti prie fiksuojamosios poveržlės.

Žiopsodama į detalę ji nebyliai ragino šią krutėti — savo pačios labui. Jokių rezultatų. Kima nukreipė pyktį į raktą ir iš visų jėgų užgriuvo instrumentą. Srieigis įtrūko, ir veržlė ėmė laisvai suktis.

— Po velnių! — suriko ji ir nusviedė įrankį į priešingą garažo pusę.

Lora Jeits tirtėjo liudytojo vietoje, pasakodama apie savo kančias, išgyventas, kai buvo nutempta už bažnyčios

ir dvi su puse valandos brutaliai prievartauta. Visi puikiai matė, kaip jai sunku sėstis ant kėdės, po užpuolimo prabėgus trims mėnesiams.

Kol buvo skelbiami kaltinamieji verdiktai, devyniolikmetė tūnojo balkone. Galų gale, kai atėjo eilė Loros Jeits bylai, pasigirdo žodis, kuris tikriausiai amžiams pakeis jos gyvenimą.

Nekaltas.

Ir kodėl? Nes mergina išlenkė porą taurelių. Kam rūpi vienuolika siūlių nuo sėdimosios iki priešakinės kūno dalies, kam rūpi šonkaulio lūžis ir mėlynė paaky? Ji aiškiai prašėsi žaginama, mat išmaukė kelias suknistas taures gėrimo.

Kima pajuto, kad jos rankos virpa iš įniršio.

Likę komandos nariai manė, kad trys iš keturių — gan geras rezultatas. Tačiau jis vis tiek per prastas. Bent jau Kimos įsitikinimu.

Ji susilenkė ir apžiūrėjo motociklui padarytą žalą. Tų prakeiktų sraigtų ieškojo kone šešias savaites.

Įstačius lizdą į vietą ir vėl nykščiu bei smiliumi pasukus raktą, atgijo mobilusis. Ji nubloškė veržlę ant grindų ir pašoko. Skambutis prieš vidurnaktį nežadėjo nieko gera.

— Detektyvė inspektorė Stoun.

— Rastas lavonas, mem.

Na, žinoma. Kas gi dar.

— Kur?

— Stauerbridže, Haglio kelyje.

Tą rajoną Kima žinojo. Jis driekėsi prie pat kaimynų, Vakarų Mersijos policijos, teritorijos.

— Ar iškviešti detektyvą seržantą Brajentą, mem?

Ji susigūžė. Kreipinio „mem“ nekentė. Būdama trisdešimt ketverių vis dar jausdavosi nesmagiai, kai ją vadindavo „mem“.